

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

VACANCES AL PIRINEU A RITME
DE MUNTANYA I DE CAMPANAR

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

Comenta l'article a
www.avui.cat/38788

AL PEU DEL CANÓ
En Bèlio

De vacances i fills

Si fa deu anys m'haguessin dit que passaria agradablement unes quantes setmanes seguides al poble i que frisaria per poder-n'hi passar unes quantes més, no m'ho hauria pas cregut. És clar que avui els pobles de muntanya disposen de més serveis bàsics que abans i que les comunicacions han millorat molt. Els fills, però, manen i la seva salut i benestar són també els nostres: els nostres bessons de quatre anys, amb el clima sec i fresc del Pirineu, dormen fins a dotze hores seguides, mengen a cor què vols, cremen energies jugant i saltant a la piscina o anant amb bicicleta i llueixen una pell colrada de sol de muntanya que fa goig. I és que un dels bessons ha patit enguany vuit bronquitis, les quals a mitjans de juliol van culminar gloriosament amb una otitis que el va tenir vuit dies a 39 graus de febre (i això que a Barcelona les primeres setmanes de l'estiu no han estat especialment xafogoses); tot ha estat, però, arribar a la muntanya i s'han acabat els esternuts i els estossecs.

AMB DOS NENS PETITS NO HI HA PAS TEMPS per a l'avorriment ni cal anar al gimnàs. Ara un ara l'altre sense descans, cal estar sempre amatent: les seves cames ja corren com les d'un nen de primària, però les seves idees encara són les d'un nen de llar d'infants. Per les festes majors, especialment als jocs de cucanyes per a infants, els petits descobreixen un món i els grans el redescobrim. Una anècdota del caràcter d'un dels bessons en plena gimcana: en veure la germana gran mullar-se la cara amb aigua, per caçar tot seguit amb la boca un caramel dins d'un gran plat de farina, i en veure que la gent reia per la cara enfarinada un cop l'havia aconseguit, amb cara enrabiada va vessar per terra amb gran estrèpit el cossi d'aigua i volia fer el mateix amb la farina; tan petits i ja tenen aquest sentit de clan familiar! A l'estiu als pobles no hi ha treva i els pares no hem de recórrer al tòpic de tot l'any a ciutat, quan un dels nens diu que s'avorreix: "L'avorriment és el pas previ a la creativitat".

LA MEVA DONA I JO MIREM D'ESGARRAPAR ESTONES per als nostres entreteniments, uns espais de temps i de solitud molt necessaris per trencar la sensació d'absorció total que imposa la canalla petita. Ella llegeix i fa cuinetes amb productes collits als horts dels nostres amics ribagorçans i pallaresos, tot i que aquest estiu a Areny de Noguera no s'hi han fet tomàquets; les pluges s'han allargat fins a finals de juny i no ha fet prou calor al juliol, mentre que l'any passat els horts eren una festa i els tomàquets semblaven pomes starking (encara recordo uns amics que van venir l'any passat i que els fotografiaven). Jo vernisso portes i vigues de fusta, que a l'hort i a l'era de casa n'hi ha molta, i també pinto parets, unes feines manuals que m'agraden i que serveixen per desengreixar. I algun capvespre m'escapo al castell d'Areny, on la vista és imponent i el sol ponent va matisant els colors variats de les serres i dels boscos de la comarca.

ENGUANY HA MINVAT LA INTENSITAT de la guerra física que ens plantejaven els dos fills petits, però s'ha intensificat la guerra psicològica que va iniciar l'estiu passat la filla gran. Ja sabíem que les

JORDI SÀBAT

“A l'estiu als pobles no hi ha treva i els pares no hem de recórrer al tòpic de tot l'any a ciutat, quan un dels nens diu que s'avorreix: «L'avorriment és el pas previ a la creativitat»”

nens maduraven abans, però no ens pensàvem que als vuit anys la lluita cos a cos ja fos tan acarnissada: sortir de nit i adoptar un gos. La filla gran des dels sis anys que la campa sola per Areny, però aquest estiu s'ha integrat definitivament a la colla de nenes del poble, amb les quals conspiren sense fi. Totes surten fins passada la mitjanit i totes tenen un gos, i així la nena se'ns ha presentat amb una caixa de cartó, degudament guarnida amb boletes d'escuma, amb un bol d'aigua i un altre de menjar, amb un cadellat d'allò més bufó acabat de néixer a dins... La caixa s'ha estat tres dies i tres nits a la porta de casa fins que va ser finalment retornada. Aquesta és una de les nostres línies

vermelles sagrades i infranquejables: només ens faltaria haver de banyar, de passejar i de peixer diàriament un gos a casa!

PEL QUE FA A SORTIR A LA NIT, cal reconèixer que com a pares no estàvem psicològicament preparats per afrontar aquest debat a aquesta tendra edat, un debat que havíem previst que esclataria el 2014. Un escamot de nenes se'ns presenta de nit a negociar o ens reclama la filla gran a peu de balcó. Enguany no n'hi ha hagut prou amb la pràctica dels objectius per incenius (si vols fer una cosa, quins serveis penses fer a casa per aconseguir-la) i els diàlegs s'han sofisticat: "Què hi has d'anar a fer, a la creueta: no hi aneu durant el dia quan voleu?", diem. "És a la nit que passen les coses importants; no em deixeu fer el que vull; ¿no és la llibertat fer allò que es vol?", diu ella. "La llibertat també és la capacitat de posar límits a la pròpia llibertat".

ELS DIES I LES HORES PASSEN LENTAMENT al Pirineu, a ritme de muntanya i de campanar. Estem entre els que miren de no parar del tot a les vacances i els que miren de descansar del tot; amb fills petits això, però, no és possible, perquè estàs lligat i obligat. Tants dies seguits tots junts ens han permès de sentir i de veure créixer els fills. I també de copsar la bona part de raó que tenia Chesterton, quan va dir que la novetat rau en l'aprofundiment.

Isabel
Olesti

Esriptora

Dins la franja de Ponent, a la ratlla de Catalunya, des d'on es veu el congost de Montrebei, s'hi troben una sèrie de masos escampats voltats de cims rocosos i alzinars. En una d'aquestes cases hi viu de tota la vida un home anomenat Bèlio. En anys remots havia sigut un dels contrabandistes que passava fins i tot rodes de camió d'una banda a l'altra de frontera. En Bèlio és un home afable i intel·ligent, que viu amb ben poca cosa, no té aigua corrent i es mou amb el sol. Sap fer cistells i es capaç d'enlluernar-te amb trucs de màgia i jocs matemàtics inversemblants que ha après llegint. Es passa l'hivern sol, però quan algú el ve a veure li agrada la conversa i recordar les seves aventures. En Bèlio té un petit hort amb quatre cols i enciam que rega amb un sistema dissenyat per ell. Sempre ha tingut problemes a les cames des que va tenir la pólio de ben jove. Ara, als 84 anys, amb prou feines se sosté amb les croses, però això no li impedeix d'arribar a l'hort. Hi va arrossegant-se per terra i fa la mateixa feina que un pagès. Ben estirat, no deixa la més mínima herba de sota les tomaqueres, mou la terra per dirigir l'aigua cap al rec que necessita, arrenca arrels... I quan ho té tot enllestit es redreça una mica i contempla feliç la seva obra d'art. Però, ara, en Bèlio està indignat: va demanar acollir-se a la llei de dependència i després de revisar el seu cas l'administració ha decidit que només té un 20% d'invalidesa i per tant en queda fora. Sisplau, senyors, facin l'esforç de sortir de l'oficina i visquin la realitat de la gent com en Bèlio!